Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 3. Warszawa, dnia 31 stycznia 1936 r. **Rok XIX.**

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. **Nr. 30-197** „Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych" zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn."

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.

Adres Administracji: Nowy Świat 69, tel. 678-40.

Sprzedaż numerów pojedyńczych i ubiegłych roczników — Warszawa, ul. Senatorska 29 sklep Nr. 22, tel. 696-87; Wysyłka pojedyńczych numerów i roczników za zaliczeniem pocztowem.

TREŚĆ.

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

I. OKÓLNIKI Nr. Nr. 3 — 4.

III. PISMA OKÓLNE.

B. PRZEDRUKI.

I. DZIENNIK USTAW R. P. Nr. Nr. 3 — 4.

II. MONITOR POLSKI Nr. Nr. 15 — 21.

IV. ORZECZNICTWO.

D. KOMUNIKATY.

A.

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

10.

OKÓLNIK Nr. 3

z dnia 25 stycznia 1936 r.

o zaliczkach na uposażenie pracowników samorządowych.

(Nr. SS. 42-425-3).

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego), Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów Miast.

W związku z obniżką uposażeń pracowników samorządowych, spowodowaną wprowadzeniem podatku specjalnego od wynagrodzeń wypłacanych z funduszów publicznych zgodnie z dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 14 listopada 1935 (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 503) oraz zwiększeniem stawek podatku dochodowego od uposażeń na podstawie art. 43 ustawy o państwowym podatku dochodowym w brzmieniu, ustalonem w art. 1 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 listopada 1935 (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 518) sytuacja materjalna pracowników samorządowych uległa pewnemu pogorszeniu. Uwzględniając zmienione warunki, — związki samorządowe winny przyjść z pomocą pracownikom przez przyznanie im ulg w spłacie pobranych zaliczek na uposażenie.

W związku z powyższem proszę P. Wojewodę, (P. Przewodniczącego, P. Prezydenta) o zarządzenie zastosowania ulg przy potrąceniu zaliczek, pobranych przez pracowników związków samorządowych.

Jednocześnie celem ujednostajnienia całej akcji, jako wytyczną ustalam następującą skalę potrąceń na spłatę pobranych zaliczek:

przy 1-ym stopniu wynagrodzenia według skali, ustalonej w art. 5 ust. (1) i (2) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 14 listopada 1935—rata zaliczki łącznie z podatkiem specjalnym nie powinna przekraczać 10% uposażenia miesięcznego;

przy 2-im stopniu wynagrodzenia — 12% uposażenia miesięcznego;

przy 3-im stopniu wynagrodzenia — 13% uposażenia miesięcznego.

Gdyby dotychczasowa spłata miesięczna zaliczki przewyższała 10% uposażenia miesięcznego, to potrącenia zaliczki mogą być nieco wyższe, niemniej jednak nie powinny potrącenia zaliczek i podatku specjalnego łącznie przewyższać 15% uposażenia miesięcznego dla 3-ch pierwszych stopni, dla pozostałych zaś 20% uposażenia miesięcznego.

Powyższe stawki nie dotyczą przypadków, gdy pracownik posiada zaliczkę w wysokości przewyższającej jego obecne 6-cio miesięczne uposażenie brutto, a więc zaliczkę, która utraciła charakter zaliczki na pobory, a jest bezprocentową pożyczką.

(—) Wł. Raczkiewicz
MINISTER

11.

OKÓLNIK Nr. 4

z dnia 30 stycznia 1936 r.

o właściwem stosowaniu środków przymusowych w administracji.

(Nr. AA. 3b-24).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Zdarzają się wypadki, że władze administracji ogólnej, stosując przepisy postępowania przymusowego w administracji (Dz. U. R. P. z r. 1928 Nr. 36, poz. 342), nie zwracają dostatecznej uwagi na przepisy art. 5 i 6 tego postępowania, które ograniczają sferę zastosowania środków przymusowych i równocześnie wyjaśniają istotny sens postępowania przymusowego w administracji.

Zaobserwowano fakty tego rodzaju jak: stosowanie kary celem przymuszenia — przy egzekucji należności pieniężnych lub wówczas gdy należało zastosować wykonanie zastępcze; nakładanie kary celem przymuszenia bez należytego upewnienia się, czy po wydaniu nakazu lub zakazu strona nakazanego obowiązku nie wykonała lub czy wydany zakaz przekroczyła; egzekwowanie nałożonej kary celem przymuszenia pomimo, że zobowiązany odnośny obowiązek, jakkolwiek w terminie spóźnionym, jednak wykonał; żądanie z reguły kosztów wykonania zastępczego, gdy takie zaliczenie powinno mieć miejsce jedynie w razie istotnej potrzeby; stosowanie środków przymusowych bez tytułu egzekucyjnego, jak np. celem przymuszenia do wykupienia świadectw przemysłowych i t. p.

Dokładne zaznajomienie się i zrozumienie cyt. art. 5 i 6 powinno ustrzec władze od tego rodzaju i innych podobnych uchybień.

Nadto zwracam uwagę P. P. na dwa podstawowe warunki do wszczęcia postępowania przymusowego, a mianowicie: istnienie wykonalnego tytułu egzekucyjnego (art. 14) oraz uprzednie zagrożenie egzekucją ze wskazaniem środka egzekucyjnego (art. 16).

Powyższe formalności stanowią minimum gwarancyj, jakie przysługują zobowiązanemu, przeto władze powinny bezwarunkowo przestrzegać ich zachowania.

(—) Wł. Raczkiewicz
MINISTER

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

12.

PISMO OKÓLNE

z dnia 27 stycznia 1936 r.

o Odznace Zw. Ofic. Rezerwy Rzeczypospolitej Polskiej.

(Nr. AP. 3-129).

P. P. Wojewodom, Komisarzowi Rządu na m. st. Warszawę i Starostom.

Ministerstwo podaje do wiadomości.

(—) Michałowski
DYREKTOR DEPARTAMENTU

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
Warszawa,
dnia 26 stycznia 1936 r.
Nr. AP. 3/129.

POZWOLENIE.

Na podstawie art. 1 ust. (1) dekretu z dnia 2 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 455) i § 2 rozporządzenia z dnia 15 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 534) udzielam Związkowi Oficerów Rezerwy Rzeczypospolitej Polskiej (Warszawa, ul. Wierzbowa 11) pozwolenia na ustanowienie i używanie odznaki związkowej w formie krzyża z tarczą czerwoną w środku i ze skrzyżowanemi mieczami między ramionami krzyża. Na tarczy orzeł srebrny. Ramiona krzyża pokryte białą emalją ze złotemi literami Z. O. R. na górnem i bocznych ramionach.

Odznaka może być używana:

1) jako odznaka Związku na szyldach, papierach i legitymacjach,

2) jako odznaka członkowska do noszenia przez wszystkich członków Związku na zakrętce w klapie ubrania, a przy mundurach po prawej stronie munduru.

Za odznaki członkowskie Zarząd Związku pobierać może od członków jednolitą opłatę tytułem zwrotu kosztów, nie więcej jednak niż 3 zł. 75 gr.

Wydawanie odznaki Związku osobom, nie będącym jego członkami, jest zakazane.

Za MINISTRA
(—) Kawecki
PODSEKRETARZ STANU

13.

PISMO OKÓLNE

z dnia 29 stycznia 1936 r.

w sprawie specjalnego podatku od wynagrodzeń, wypłacanych z funduszów publicznych.

(GB Nr. 15-31-7)

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach, Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu, Starostów oraz Prezydentów Miast.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości i stosowania poniżej umieszczony okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 11 stycznia 1936 r. Nr. D. V. 43296/1/35, zawierający wyjaśnienia w sprawie specjalnego podatku od wynagrodzeń, wypłacanych z funduszów publicznych.

(—) Hausner
DYREKTOR GABINETU MINISTRA

Otrzymują nadto:
Komenda Główna Policji Państw.,
Korpus Ochrony Pogranicza,
Główny Urząd Statystyczny,
Państwowe Zakłady Przemysłowo-Zbożowe w Warszawie,
Państwowe Zakłady Wodociągowe na Górnym Śląsku w Katowicach.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 43296/1/35

Specjalny podatek od wynagrodzeń wypłacanych z funduszów publicznych — wyjaśnienie.

Warszawa, dn. 11 stycznia 1936 r.

OKÓLNIK

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego oraz do wszystkich Urzędów Skarbowych.

W związku z dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o specjalnym podatku od wynagrodzeń wypłacanych z funduszów publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 503) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

do art. 2 ustęp (1).

1) Przez wyrażenie „wypłacane przez" rozumieć należy sam fakt wypłacania wynagrodzeń przez podmioty prawne, wymienione w ustępie (1) art. 2, bez względu na to, czy wynagrodzenia te płyną z funduszów tych podmiotów, czy też z funduszów podmiotów niewymienionych w ust. (1) art. 2. ***Przykład:*** urzędnik Ministerstwa pełni w jakiemś przedsiębiorstwie prywatnem funkcje kontrolne lub wchodzi w skład rady nadzorczej i z tego tytułu

przedsiębiorstwo to wypłaca mu pewne wynagrodzenie. Wynagrodzenia tego jednak przedsiębiorstwo nie wypłaca mu bezpośrednio, lecz przekazuje Ministerstwu, które dopiero wypłaca je temu urzędnikowi. Otóż w tym wypadku, ponieważ wynagrodzenie to wypłaca władza wymieniona w art. 2 ust. 1, przeto podlega ono również specjalnemu podatkowi.

2) Przez wyrażenie „Państwowe . . . . . . przedsiębiorstwa“ użyte w punkcie 2, ust. (1) art. 2, rozumieć należy tak przedsiębiorstwa będące odrębnemi osobami prawnemi, jako też nie posiadające odrębnej osobowości. Nie są przedsiębiorstwami państwowemi przedsiębiorstwa spółek, w których Skarb Państwa jest udziałowcem (np. właścicielem akcyj, choćby nawet wszystkich).

do art. 2 ustęp (2).

3) Przepis ten zawiera ustawową interpretację pojęcia „wynagrodzenia“, podlegającego w myśl dekretu opodatkowaniu. Zgodnie z tym przepisem podlegają opodatkowaniu wszelkie wynagrodzenia, jakie płatnik uzyskuje z tytułów w tym przepisie wymienionych, bez względu na to, jakiego rodzaju są te wynagrodzenia, lub jak się one nazywają. W szczególności należą tu: diety poselskie i senatorskie, uposażenia zasadnicze, wynagrodzenia za pracę, emerytury, renty, zaopatrzenia, pensje, odprawy, wszelkiego rodzaja dodatki, stanowiące uzupełnienie uposażenia zasadniczego lub podstawowego, jak dodatki lokalne, funkcyjne, reprezentacyjne, służbowe, dodatki dla drużyn konduktorskich i parowozowych za czas służby przy pociągach lub na parowozie, zarówno na kolejach normalno-jak i wąskotorowych, dodatki dla szoferów i konduktorów samochodów przedsiębiorstwa „P. K. P.“, dodatki dla dyspozytorów parowozni, dodatki za pracę w pocztach ruchomych, za konwój pocztowy kolejami, za konwój poczty na drogach bitych, dodatki za służbę nocną, dodatki sezonowe, dodatki za wydajność pracy, ryczałty obchodowe dla funkcjonarjuszów przydzielonych do nadzoru dróg wodnych, ryczałty objazdowe dla nadzorców dróg i mostów, ryczałty nawigacyjne dla funkcjonarjuszów niższych zatrudnionych na objektach pływających, zasiłki wyrównawcze, wynagrodzenia za spełnianie czynności dodatkowych, nagrody pieniężne (remuneracje), zapomogi, premje, odszkodowania za niewykorzystany urlop wypoczynkowy — i t. p.

Natomiast wolne są od podatku te wynagrodzenia, które przyznane są ***wyłącznie*** na pokrycie kosztów, związanych z wykonywaniem obowiązków służbowych. Do tych wynagrodzeń należą w szczególności:

a) należności z tytułu pełnienia czynności służbowych poza zwykłem miejscem służbowem oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe, jak diety, zwrot kosztów przejazdu, zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego, ryczałty za pełnienie służby poza miejscem stałego zamieszkania, ryczałty na wyjazdy, wynagrodzenia za używanie własnego samochodu lub motocykla w podróżach służbowych i t. p.;

b) wypłacane żołnierzom dodatki: ćwiczebne, podczas zaokrętowania, asystencyjne i patrolowe;

c) ryczałty na przybory kancelaryjne, opał, światło, lokal, na posłańców, woźnych, na konserwację służbowych środków lokomocji oraz wzamian służbowych środków lokomocji i t. p.;

4) Wolne są również od specjalnego podatku wynagrodzenia, wypłacane tytułem zwrotu kosztów pogrzebu (pośmiertne) oraz odprawy pośmiertne, wypłacane członkom rodziny zmarłego w związku z jego śmiercią.

5) Nie podlegają specjalnemu podatkowi wynagrodzenia, wypłacane za wynik pracy (umowa o dzieło) np. wynagrodzenia wypłacane nauczycielowi za ocenę książki szkolnej, w wojsku t. zw. zasiłki wynalazcze, i t. p. oraz wynagrodzenia za wykrycie wszelkiego rodzaju przestępstw skarbowych (w dziedzinie podatków, monopoli i ceł). Wynagrodzenia te bowiem nie są wypłacane z tytułu stosunku służbowego o ile chodzi np. o podatek dochodowy podlegają opodatkowaniu nie według działu II, a według działu I ustawy.

do art. 2 ustęp (3).

6) przepisy tego ustępu stosuje się również do osób, pełniących służbę na obszarze W. M. Gdańska.

7) Osoby pełniące służbę zagranicą i w W. M. Gdańsku i opłacające podatek dochodowy od uposażeń na rzecz państwa, na obszarze którego pełnią służbę, lub na rzecz W. M. Gdańska, wolne są od specjalnego podatku.

do art. 3 pkt. (1).

8) Podane w tym punkcie minimum 100 lub 110 złotych wolne są od podatku nietylko w tych wypadkach, gdy łączna suma wszystkich wynagrodzeń płatnika, jakie on wogóle pobiera, nie przekracza 100 lub 110 złotych, lecz także wówczas, gdy płatnik pobiera wynagrodzenia od kilku władz, instytucyj i t. p., wypłacających mu odrębnie te wynagrodzenia i gdy wynagrodzenie wypłacone w ciągu miesiąca przez poszczególną władzę, instytucję i t. p. nie przekracza złotych 100 lub 110.

Przykład: Płatnik pobiera wynagrodzenie w trzech instytucjach po złotych 80 każde i każda z tych instytucyj wypłaca mu wynagrodzenie odrębnie. Płatnik nie podlega specjalnemu podatkowi od żadnego z tych wynagrodzeń. Jeżeli jednak jedna z tych instytucyj zamiast wypłacać płatnikowi wynagrodzenie odrębnie przekazuje je drugiej i ta druga instytucja wypłaca płatnikowi dwa wynagrodzenia w łącznej sumie 160 złotych wówczas suma 160 zł. podlega podatkowi, a ze zwolnienia korzysta jedynie wynagrodzenie trzecie w sumie 80 zł., wypłacone odrębnie przez instytucję trzecią.

do art. 4.

9) Za „poszczególną władzę, urząd, przedsiębiorstwo, zakład, instytucję“ uważać należy

każdy poszczególny organ uprawniony w myśl obowiązujących przepisów do asygnowania wynagrodzenia, choćby nawet asygnowało płatnikowi wynagrodzenie kilka różnych organów w ramach jednego resortu, a w wojsku każdą jednostkę administracyjną lub jednostkę gospodarczo samodzielną. Jeżeli więc urzędnik otrzymuje np. jedno wynagrodzenie, asygnowane mu bezpośrednio przez Ministerstwo, a drugie bezpośrednio przez podległą władzę II instancji, to w tym wypadku Ministerstwo i władza II instancji są odrębnemi organami asygnującemi i każdy z nich potrąca specjalny podatek według skali, przypadającej dla wypłaconego przez siebie wynagrodzenia. Przewidziana zatem w art. 4 kumulacja wynagrodzeń przez użycie zwrotu: „za podstawę ustalenia stopy procentowej i obliczenia specjalnego podatku przyjmuje się łączną sumę wszelkich wynagrodzeń . . . .“ zachodzi tylko wówczas, gdy kilka wynagrodzeń wypłaca płatnikowi jeden i ten sam organ asygnujący. Stosuje się to nietylko do wypadków, kiedy jeden organ asygnujący wypłaca płatnikowi kilka wynagrodzeń z mocy obowiązujących przepisów, ale także wówczas, kiedy dzieje się to via facti, a więc kiedy różne władze, urzędy i t. p. przekazują wynagrodzenie jednemu organowi asygnującemu, a ten wypłaca je następnie płatnikowi.

10) Stopę procentową ustala się i podatek oblicza się od wynagrodzenia brutto. O ile chodzi zatem np. o pracowników kontraktowych, podstawę obliczenia stanowi suma wynagrodzenia bez potrąceń z tytułu podatku dochodowego, składek upezpieczeniowych, opłat na Fundusz Pracy i t. p.

11) W przeciwieństwie od podatku dochodowego, specjalny podatek pobiera się nie od sumy wynagrodzenia w stosunku rocznym, lecz od łącznej sumy tych wszystkich wynagrodzeń, które płatnik od poszczególnej władzy i t. d. faktycznie otrzymał w ciągu miesiąca.

O ile jednak chodzi o:

a) odprawy, wypłacane jednorazowo za trzy miesiące lub za dłuższy okres czasu z powodu bezzwłocznego rozwiązania stosunku służbowego z płatnikiem;

b) stałe miesięczne wynagrodzenia, które nie zostały wypłacone w terminie i wypłacane są za czas ubiegły jednorazowo, lub w kilku ratach;

c) wynagrodzenia z tytułu zaległych emerytur, rent i t. p. wypłacane jednorazowo, np. na skutek wygrania skargi o emeryturę w Najwyższym Trybunale Administracyjnym,

Ministerstwo Skarbu na zasadzie art. 130 ordynacji podatkowej zarządza co następuje:

We wszystkich wymienionych wyżej pod a) — c) wypadkach specjalny podatek należy obliczać i potrącać według stopy procentowej, przypadającej od wchodzących tu w rachubę wynagrodzeń osobno za każdy miesiąc.

Naprzykład: pewien urząd wypowiada w końcu stycznia b. r. pracownikowi pracę, zwalnia go z dniem 31 stycznia i wypłaca mu trzymiesięczną odprawę za luty, marzec i kwiecień 1936 r. Pracownik ten pobierał miesięczne wynagrodzenie w kwocie 300 złotych, otrzymał więc w styczniu wynagrodzenie normalne za styczeń w kwocie 300 zł. i w dniu 31 stycznia 900 zł. tytułem odprawy, razem 1.200 złotych. Stosownie do wyjaśnień wyżej zawartych pracownikowi temu należy obliczyć i potrącić podatek od sumy 1.200 złotych, lecz według stopy procentowej, przypadającej od wynagrodzenia 300 złotych miesięcznie.

Przykład drugi: urzędnik skarży do Najwyższego Trybunału Administracyjnego decyzję władzy, odmawiającą mu prawa do emerytury. Skargę wygrywa i w styczniu 1936 r. otrzymuje zaległą emeryturę jednorazowo za trzy lata wstecz w wysokości 125 złotych za każdy miesiąc. Urzędnikowi temu należy podatek obliczyć i potrącić od ogólnej wypłaconej mu sumy, lecz według stopy procentowej, przypadającej od sumy 125 złotych.

Gdyby jednak w wypadkach, o których mowa pod b) i c), wypłacane za czas ubiegły wynagrodzenie za każdy poszczególny miesiąc nie przekraczało minimum wolnego od podatku (100 lub 110 złotych), łącznie zaś suma wypłacanego wynagrodzenia za czas ubiegły przekraczała to minimum, wówczas należy stosować zasady następujące:

A. Jeżeli płatnikowi w ubiegłych miesiącach wogóle nic nie płacono i jeżeli zarazem wynagrodzenia jego za każdy miesiąc nie przekraczało minimum wolnego od podatku (100 lub 110 złotych), wówczas od ogólnej sumy wypłacanego mu za czas ubiegły wynagrodzenia należy podatek obliczyć i potrącić według stopy procentowej przewidzianej dla pierwszego stopnia wynagrodzenia.

Naprzykład płatnikowi wypłacane jest jednorazowo wynagrodzenie za dwa lata wstecz, które miesięcznie wynosi 90 złotych. Ogólna suma wynagrodzenia (90 x 24) wynosi 2.160 zł. Od tej sumy należy pobrać podatek według stopy 7%, lub 5,5%, w zależności od tego, czy wypłacane wynagrodzenie podlega potrąceniu z tytułu opłat emerytalnych lub składek ubezpieczeniowych, czy też nie;

B. Jeżeli płatnikowi, pobierającemu wynagrodzenie w pewnej określonej wysokości, w ubiegłych miesiącach wypłacono tylko część tego wynagrodzenia, a następnie w pewnym miesiącu, oprócz wynagrodzenia bieżącego, wypłaca mu się wyrównanie za miesiące ubiegłe, całkowicie lub częściowo, wówczas od kwoty wypłacanego wyrównania specjalny podatek należy obliczyć i potrącić według stopy procentowej przypadającej od pełnej sumy wynagrodzenia za każdy ubiegły miesiąc, wyrównywując równocześnie kwoty za mało ewent. potrąconego podatku w miesiącach ubiegłych.

Przykład: Płatnik ma umówione wynagrodzenie w sumie 250 złotych miesięcznie. W miesiącach od lipca 1935 do marca 1936 r. niewypłacano mu pełnej sumy 250 złotych, lecz

wypłacano: w lipcu 1935 r. 120 złotych, w sierpniu — 180 złotych, we wrześniu 150 zł., w październiku, listopadzie i grudniu 1935 r. po 160 złotych, w styczniu i lutym 1936 r. po 130 złotych i w marcu 1936 r. 200 złotych. W ten sposób płatnikowi zamiast 2.250 złotych (9 miesięcy po 250 zł.) wypłacono tylko 1.390 złotych. W kwietniu 1936 r. wypłaca się płatnikowi jednorazowo wyrównanie w kwocie 860 złotych plus bieżące wynagrodzenie 250 zł., razem 1110 złotych. Podatek od tej kwoty należy obliczyć i potrącić nie według stopy dla sumy 1110 zł., lecz według stopy dla sumy 250 złotych, czyli sumy normalnego miesięcznego wynagrodzenia, a równocześnie należy obliczyć i potrącić za mało pobrany podatek w miesiącach grudzień 1935 r. — kwiecień 1936 r., jeżeli on w tych miesiącach był obliczony według stopy procentowej, przypadającej od sumy faktycznie wypłaconej w poszczególnych miesiącach.

Tę samą zasadę należy stosować także i wówczas, gdy wypłata wyrównania następuje niejednorazowo, lecz w ratach.

C. Zasadę przytoczoną pod B) należy stosować również w wypadkach wypłacania wyrównania wynagrodzenia za ubiegłe miesiące np. z powodu wygrania skargi o wyższy wymiar emerytury.

Wkońcu Ministerstwo Skarbu podkreśla, że ulgi przyznane w niniejszym punkcie odnoszą się tylko do stałych miesięcznych wynagrodzeń, natomiast nie mają zastosowania do wypłat wszelkiego rodzaju zaległych i bieżących wynagrodzeń jednorazowych, tantjem, prowizyj i t. p., które powinny być opodatkowane ściśle według przepisów dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r.

do art 5 ustęp (1).

12) Specjalny podatek, podobnie jak podatek dochodowy, pobiera się drogą potrącenia przy wypłacie wynagrodzenia. O ile płatnik pobiera w ciągu miesiąca raz tylko wynagrodzenie, sprawa nie przedstawia żadnych wątpliwości. Jeżeli natomiast płatnik w ciągu miesiąca pobiera wynagrodzenie w kilku terminach np. 8-go, 15-go i 24-go, wybór sposobu i terminu potrącenia podatku pozostawiony jest wolnej woli pracodawcy. Pracodawca może zatem, jeżeli zgóry wie ile wyniesie łączne wynagrodzenie pracownika w danym miesiącu, potrącić mu cały podatek przy wypłacie pierwszego wynagrodzenia, może to zrobić przy wypłacie drugiego, lub nawet ostatniego wynagrodzenia, może wreszcie potrącać odpowiednią część specjalnego podatku przy każdorazowej wypłacie — wogóle może czynić tak jak jemu i pracownikowi wygodniej, byle najpóźniej przy ostatniej wypłacie sprawa potrącenia całego specjalnego podatku od łącznej sumy wszystkich wypłacanych płatnikowi w tym miesiącu wynagrodzeń, była definitywnie załatwiona, a potrącony podatek został wpłacony do dnia 7-go następnego miesiąca.

13) Osoby, których wynagrodzenia wolne są od potrąceń z tytułu podatku dochodowego i opłat emerytalnych lub składek ubezpieczeniowych, a obciążone są wyłącznie opłatami na rzecz Funduszu Pracy, opłacają specjalny podatek według skali określonej w pkt. 1). Przez określenie „wynagrodzenia wolne od państwowego podatku dochodowego" rozumieć należy również wynagrodzenia wolne od tego podatku tylko z tego względu, że nie przekraczają ustalonego ustawą minimum egzystencji, a zatem wynagrodzenia nieprzekraczające w stosunku rocznym — o ile chodzi o grudzień 1935 r. — sumy 2.500 zł., a o ile chodzi o czas od 1 stycznia 1936 r. — sumy 1.500 zł.; np. od emerytury w wysokości 120 zł. miesięcznie, która, jako nieprzekraczająca w stosunku rocznym sumy 1.500 zł., jest wolna od podatku dochodowego, a nie podlega też potrąceniu z tytułu opłat ubezpieczeniowych i emerytalnych, podatek specjalny należy potrącić według skali p. 1) art. 5 ust. 1).

do art. 5 ustęp (4).

14) Znaczenie tego przepisu obrazuje przykład następujący: Pracownik od jednej władzy asygnującej pobiera dwa wynagrodzenia po 300 złotych miesięcznie, razem złotych 600. Z tych jedno wolne jest od podatku dochodowego i opłat emerytalnych (ubezpieczeniowych), drugie podatkowi i opłatom podlega. Podatek obliczyć należy w sposób następujący: Stopa procentowa dla sumy 600 złotych według skali pierwszej wynosi 14%, według skali drugiej 10%. Do pierwszych 300 złotych należy więc zastosować stopę procentową 14%, do drugich 10%. Podatek będzie więc wynosił: od pierwszych 300 złotych—14% czyli 42 złote, od drugich 300 złotych—10% czyli 30 zł., razem 72 złote.

do art. 7.

15) Władze, urzędy, przedsiębiorstwa i t. p., które na podstawie dotychczasowych zarządzeń korzystają ze zwolnienia od przedkładania władzom skarbowym odpisów list płacy w związku z poborem podatku dochodowego według działu II ustawy, korzystają z takiego samego zwolnienia również w odniesieniu do podatku specjalnego.

16) Wszystkie inne władze, urzędy, przedsiębiorstwa i t. p. winny równocześnie z wpłatą potrąconego podatku specjalnego przedkładać albo odpisy listy płacy, albo wykazy według wzoru, obowiązującego w odniesieniu do podatku dochodowego w dz. II. Odpisy list płacy będą wówczas tylko uznane za wystarczające, jeżeli będą zawierały co najmniej następujące rubryki: imię i nazwisko płatnika, wysokość łącznego wypłaconego w miesiącu wynagrodzenia brutto, tak w gotówce jak i w naturze, suma potrąconego podatku.

MINISTER SKARBU
(—) E. Kwiatkowski

14.

PISMO OKÓLNE

z dnia 29 stycznia 1936 r.

o urlopach dla uczestników marszu narciarskiego na terenach walk II Brygady Legjonów.

(Nr. Pers. 207-56)

Do

P. P. Dyrektorów (Gabinetu, Departamentów, Biur) w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, Komendanta Głównego Policji Państwowej, Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego, Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Zarząd Główny Towarzystwa Przyjaciół Huculszczyzny wzorem lat poprzednich organizuje w terminie od dnia 12 do 16 lutego 1936 r. tradycyjny marsz narciarski na terenach walk II Brygady Legjonów.

W związku z powyższem upoważniam Panów do udzielenia urzędnikom, zwłaszcza uczestnikom walk II Brygady, pragnącym wziąć udział w uroczystościach „Marszu", odpowiedniego urlopu, o ile na to pozwolą względy służbowe i niezbędna sprawność urzędów i biur.

(—) Wł. Raczkiewicz
MINISTER

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 15 stycznia Nr. 3 Rok 1936

Poz. 8. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 stycznia 1936 r. o zaopatrzeniu osób szczególnie zasłużonych w walkach o niepodległość Państwa Polskiego.

Poz. 9. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 4 uchyla się w ustępie 2 punkt 1) oraz ustęp ostatni;

2) art. 9 — 13 skreśla się;

3) w art. 14:

w ust. 1 i 3 wyrazy: „zatwierdzonego w myśl art. 4 programu rozbudowy" zastępuje się wyrazami: „prawomocnego lub zatwierdzonego planu zabudowania",

ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„Do odstępowania gruntów państwowych wartości do 100.000 zł gminom miejskim i innym związkom komunalnym w poszczególnych przypadkach na cele powyżej wskazane uprawniony jest Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.",

w ust. 5 wyrazy: „uchwały Rady Ministrów" zastępuje się wyrazami: „decyzji Ministra Skarbu, wydanej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych";

4) art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Art. 15. (1) Dla osiągnięcia celów niniejszego rozporządzenia tworzy się Państwowy Fundusz Budowlany.

(2) Na Państwowy Fundusz Budowlany składają się:

1) dotacje Skarbu Państwa i lokaty, wskazane przez Ministra Skarbu,

2) kwoty uzyskane ze sprzedaży listów zastawnych i obligacyj, wydanych przez instytucje finansowe, udzielające pożyczek,

3) wpływy ze spłat pożyczek, udzielonych z powyższego Funduszu,

4) część wpływów z podatku od lokali, określona w art. 9 pkt. 2) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 505),

5) wpływy ze sprzedaży terenów państwowych, przeznaczonych na cele budowlano-mieszkaniowe, po potrąceniu kwot, należnych Administracji Lasów Państwowych za grunty, przekazane z państwowego gospodarstwa leśnego na cele budowlano-mieszkaniowe,

6) dotacje związków komunalnych.";

5) art. 16 otrzymuje brzmienie:

„Art. 16. (1) Państwowy Fundusz Budowlany przeznaczony jest:

1) na udzielanie budującym krótkoterminowych pożyczek budowlanych oraz na ich konwersję długoterminowych pożyczek amortyzacyjnych,

2) na zakup i urządzanie terenów, przeznaczonych na cele budowlano-mieszkaniowe, oraz na udzielanie pożyczek na wywłaszczanie takich terenów;

3) na udzielanie pożyczek na sporządzanie planów zabudowania miast i ich sfery interesów mieszkaniowych oraz miejscowości klimatyczno-uzdrowiskowych,

4) na świadczenia, które mogą obejmować:

a) pokrywanie części oprocentowania krótkoterminowych i długoterminowych pożyczek budowlanych,

b) pokrywanie części oprocentowania listów zastawnych i obligacyj,

c) pokrywanie różnicy, jaka powstanie pomiędzy udzieloną pożyczką długoterminową, a sumą uzyskaną ze sprzedaży listów zastawnych i obligacyj, emitowanych na podstawie pożyczki długoterminowej,

d) pokrywanie kosztów oszacowania i lustracji,

e) pokrywanie strat i kosztów, wynikłych z akcji, prowadzonej na podstawie niniejszego rozporządzenia,

f) pokrywanie innych wydatków, związanych z akcją, zmierzającą do przeprowadzenia planowej zabudowy miast.

(2) Minister Skarbu określa corocznie wysokość środków finansowych, które wpłyną na Państwowy Fundusz Budowlany, ustala plan ich podziału oraz wysokość i zakres świadczeń z tego Funduszu.";

6) przepisy art. 17 uchyla się, a w ich miejsce wstawia się nowy przepis treści następującej:

„Art. 17. Pożyczki krótkoterminowe wydawane będą na czas trwania budowy i powinny być po jej ukończeniu bądź spłacone jednorazowo, bądź rozłożone do spłaty jako pożyczki gotówkowo-amortyzacyjne, bądź też skonwertowane na pożyczki długoterminowe w listach zastawnych i obligacjach albo w gotówce.";

7) po art. 17 dodaje się jako art. 17-a przepis:

„Art. 17a. (1) Pożyczek z Państwowego Funduszu Budowlanego udziela instytucja finansowa, wskazana przez Ministra Skarbu.

(2) Minister Skarbu na wniosek instytucji finansowej ustala corocznie przydział kontyngentów kredytów budowlanych dla poszczególnych miast z uwzględnieniem ich sfery interesów mieszkaniowych oraz dla miejscowości klimatyczno-uzdrowiskowych.";

8) art. 18 otrzymuje brzmienie:

„Art. 18. (1) Na terenie miast i ich sfery interesów mieszkaniowych instytucja finansowa udziela pożyczek na wniosek właściwego zarządu miejskiego i jedynie w granicach tego wniosku.

(2) Przy podziale kredytów budowlanych pierwszeństwo mieć będą budujący małe mieszkania.

(3) Na budowę domów murowanych, krytych ogniotrwale, można udzielać pożyczek najwyżej do wysokości 75% kosztów budowy bez wartości placu, na budowę zaś domów mieszkalnych drewnianych, krytych ogniotrwale, — do wysokości 50% kosztów budowy bez wartości placu.

(4) Na budowę domów robotniczych Minister Skarbu może ustalić wyższe normy pożyczek, niż przewidziane w ustępie poprzedzającym.";

9) w art. 20 w ust. 1 uchyla się zdanie ostatnie;

10) art. 21 — 23 uchyla się;

11) art. 24 i 25 uchyla się;

12) art. 26 uchyla się;

13) art. 27 otrzymuje brzmienie:

„Art. 27. (1) Zarząd Państwowego Funduszu Budowlanego sprawuje Minister Skarbu; organem doradczym jego w tym zakresie jest Komisja Rozbudowy Miast.

(2) Skład i regulamin Komisji ustali Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.";

14) w art. 30 skreśla się zdanie, jak również austrjackie rozporządzenie cesarskie z dnia 9 sierpnia 1915 r. (Dz. u. p. Nr. 234";

15) art. 36 skreśla się;

16) po art. 38 dodaje się jako art. 38a i 38b przepisy:

„Art. 38a. Przychody z listów zastawnych i obligacyj, wydawanych w myśl przepisów niniejszego rozporządzenia, wolne są od podatku od kapitałów i rent.

Art. 38b. (1) Z państwowego Funduszu Budowlanego można dokonywać na rzecz budownictwa wiejskiego następujących świadczeń:

1) pokrycia części oprocentowania pożyczek budowlanych,

2) zwrotu kosztów oszacowania i lustracji.

(2) Zasady, warunki i zakres stosowania tych świadczeń ustali Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.";

17) art. 39 skreśla się;

18) w art. 42 skreśla się wyrazy: „z wyjątkiem art. 11 ust. 4".

Art. 2. (1) Znosi się Państwowy Fundusz Rozbudowy Miast.

(2) Wszelkie prawa oraz zobowiązania tego Funduszu przechodzą na Państwowy Fundusz Budowlany.

Art. 3. Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast, z uwzględnieniem zmian, wynikających z przepisów, wydanych do dnia ogłoszenia jednolitego tekstu, oraz do odpowiedniego przystosowania w tym celu zarówno numeracji poszczególnych artykułów, jak i ich brzmienia.

Art. 4. Wykonanie dekretu niniejszego poleca się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 5. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1936 r. z wyjątkiem przepisu art. 1 pkt. 11, który wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 10. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o konwersji państwowych pożyczek wewnętrznych.

Poz. 11. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o przerachowaniu obligacyj Kolei Herby — Kielce.

Poz. 12. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. w sprawie zmiany ustawy o monopolu zapałczanym.

Poz. 13. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o zmianie ordynacji podatkowej *).

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1. W ustawie z dnia 15 marca 1934 r., zawierającej „Ordynację Podatkową" (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 346) wprowadza się zmiany następujące:

3) art. 9 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych może w drodze rozporządzeń poruczać wymiar niektórych spośród wymienionych w art. 1 podatków związkom samorządowym oraz przyznawać im za wykonanie poruczonych czynności odpowiednie wynagrodzenie. Rozporządzenia te ustalą zakres uprawnień i obowiązków związków samorządowych, jako władz wymiarowych, oraz zasady postępowania odwoławczego.

§ 2. Minister Skarbu w porozumieniu z interesowanymi ministrami może zlecić władzom samorządu terytorjalnego lub gospodarczego, innym organizacjom publiczno-prawnym lub dobrowolnym organizacjom zawodowym oraz organom tych władz i organizacyj — pobór wyszczególnionych w art. 1 podatków, bądź też zaliczek i przedpłat na poczet tych podatków od wszystkich płatników lub niektórych grup płatników, jak również ustalić wysokość wynagrodzenia za te czynności.";

4) art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Właściwość miejscową dla wymiaru podatków gruntowego, od nieruchomości i od lokali określa się według miejsca położenia przedmiotu podatku.";

14) art. 54 otrzymuje brzmienie:

„Zarządy gmin miejskich są obowiązane do sporządzania i dostarczania właściwym urzędom skarbowym na ich żądanie wykazów nieruchomości budynkowych, położonych na terenie miast, z podaniem roku wybudowania, jeśli budowa została ukończona po dniu 31 grudnia 1921 r., oraz wykazów nieruchomości gruntowych, położonych na terenie miast.";

16) w art. 60:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„Wszystkie władze, urzędy i przedsiębiorstwa, tak państwowe jak samorządowe, giełdy, instytucje ubezpieczeniowe i kredytowe, inne przedsiębiorstwa wszelkiego rodzaju, właściciele gospodarstw wiejskich oraz osoby wykonywające zajęcia przemysłowe i samodzielne wolne zajęcia zawodowe, nie wyłączając notarjuszów — obowiązane są:

1) zezwalać organom władz skarbowych na przeglądanie wszelkiego rodzaju akt, ksiąg, dokumentów i innych zapisków,

2) zezwalać na sporządzanie z nich odpowiednich odpisów i wyciągów, potrzebnych do wymiaru podatków,

3) dostarczać, na pisemne żądanie władz skarbowych, bezpłatnie wszelkich posiadanych danych i informacyj, potrzebnych do wymiaru podatków.";

b) § 2 otrzymuje brzmienie:

„W razie rzeczywistej trudności w dostarczeniu wspomnianych danych i informacyj, powinny wyżej wymienione władze, urzędy, instytucje, przedsiębiorstwa i osoby zawiadomić o tem wzywającą władzę skarbową, która zarządzi sporządzenie odpowiednich odpisów i wyciągów własnemi siłami.";

26) w art. 103:

a) po § 1 dodaje się nowy paragraf, oznaczony jako § 1a, treści następującej:

„Minister Skarbu w porozumieniu z interesowanymi ministrami może zarządzić pobieranie podatków, wymienionych w art. 1, bądź wpłat zaliczkowych na poczet tych podatków, przy wykonywaniu przez płatników czynności, związanych z przemysłem, handlem lub zajęciem, wyznaczać władze uprawnione do ustalania wysokości wpłat oraz władze, organizacje publiczno-prawne lub dobrowolne organizacje zawodowe oraz organa tych władz i organizacyj, obowiązane do obliczania i poboru tych wpłat.";

27) w art. 104 § 2 otrzymuje brzmienie:

„Późniejsze sprostowania klasyfikacji i pomiarów gruntów dokonanych pierwotnie przez urzędy państwowe, instytucje kredytu długoterminowego oraz przez mierniczych, których określi w drodze rozporządzeń Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych, — nie mogą być uważane za później ujawnione konkretne okoliczności faktyczne.";

48. w art. 151 po § 2 dodaje się nowy paragraf, oznaczony jako § 3, treści następującej:

„Za doręczanie pism przez organa gmin wiejskich przyznaje się tym gminom wynagrodzenie w wysokości 6 groszy od każdego pisma.";

49) art. 153 otrzymuje brzmienie:

„Wszelkie pisma władz skarbowych doręcza się za potwierdzeniem odbioru adresatowi bądź w jego mieszkaniu bądź w miejscu, gdzie znajduje się zarząd jego nieruchomości lub przedsiębiorstwa lub gdzie wykonywa swą pracę zawodową, a w ich braku tam, gdzie się adresata zastanie. Na potwierdzeniu, odbioru powinien adresat własnoręcznie umieścić datę doręczenia pisma oraz podpis.";

50) art. 154 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Jeżeli adresat jest nieobecny, doręczenie uskutecznia się do rąk któregokolwiek z dorosłych członków rodziny lub domowników adresata, albo do rąk osoby, zarządzającej jego majątkiem lub przedsiębiorstwem, albo wreszcie do rąk pracownika zatrudnionego u adresata. Przepis zdania ostatniego art. 153 stosuje się odpowiednio.

---

*) W wyjątkach.

§ 2. Jeżeli adresat lub inna osoba, wymieniona w § 1 odmawia przyjęcia, pismo z odpowiednim zapiskiem organu doręczającego, stwierdzającym datę odmowy, zwraca się władzy skarbowej. W tym przypadku doręczenie uważa się za dokonane w chwili odmowy przyjęcia.";

Art. 2. Przewidziane w dotychczasowym art. 9 § 3 ordynacji podatkowej wynagrodzenie gmin za czas od 1 października 1934 r. nie zostanie wypłacone. Skarb Państwa wypłaci gminom, które spełniały przewidziane w tym artykule czynności, odpowiednie odszkodowanie, nie wyższe jednak niż pobrane przez Skarb Państwa od tych gmin wynagrodzenie za wymiar i pobór dodatków komunalnych do podatków państwowych oraz udziału w podatku od lokali. Wysokość odszkodowania dla każdej gminy ustali Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, którzy uprawnienia swe w tym zakresie mogą przekazać dyrektorom izb skarbowych w porozumieniu z wojewodami.

Art. 3. (1) W art. 43 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 106, poz. 884) skreśla się w ustępie 4) zdanie pierwsze i drugie oraz ustęp 5).

(2) W art. 9 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 505) liczbę „40" zastępuje się liczbą „41,25", liczbę zaś „3" — liczbą „1,75".

Art. 4. (1) Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z interesowanymi ministrami.

(2) Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu ordynacji podatkowej z zastosowaniem nowej numeracji działów, rozdziałów, artykułów, paragrafów i punktów oraz z uwzględnieniem zmian, wynikających z przepisów, wydanych do dnia ogłoszenia jednolitego tekstu.

Art. 5. (1) Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z tem jednak, że do wymiaru podatków: od nieruchomości w gminach miejskich i od niektórych budynków w gminach wiejskich tudzież od placów budowlanych za lata do roku 1935 włącznie, do odpowiedzialności za należności z tytułu tych podatków oraz do władz, powołanych do rozstrzygania odwołań w sprawie tych podatków, — stosuje się przepisy ordynacji podatkowej w brzmieniu obowiązującem przed dniem wejścia w życie dekretu niniejszego.

(2) Jednocześnie traci moc obowiązujące rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1934 r. o odpowiedzialności solidarnej za naruszenie przepisów podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 765).

Poz. 14. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Podatkowi od nieruchomości podlegają:

A. w gminach miejskich wszelkiego rodzaju nieruchomości, z wyłączeniem gruntów niezabudowanych o powierzchni ponad 5.000 metrów kwadratowych, użytkowanych stale jako pola uprawne, łąki, pastwiska, sady i grody, jak również znajdujących się pod lasami lub wodami, użytkowanemi dla celów hodowli ryb albo rybołówstwa;

B. w gminach wiejskich:

1) budynki wraz z należącemi do nich budowlami ubocznemi, podwórzami i placami, niezwiązane z gospodarstwem rolnem, ogrodniczem lub leśnem,

2) budynki wraz z należącemi do nich budowlami ubocznemi, podwórzami i placami, związane z gospodarstwem rolnem, ogrodniczem lub leśnem, stale używane w całości lub w przeważającej części na podstawie umowy najmu,

3) budynki wraz z należącemi do nich budowlami ubocznemi, podwórzami i placami, związane z gospodarstwem rolnem, ogrodniczem lub leśnem, używane na podstawie umowy dzierżawy, której przedmiotem są wyłącznie budynki nie zaś gospodarstwa rolne, ogrodnicze lub leśne jako całość.

(2) Za związane z gospodarstwem rolnem, ogrodniczem lub leśnem uważa się:

a) budynki gospodarcze, przeznaczone do celów gospodarstwa rolnego, ogrodniczego lub leśnego,

b) budynki wraz z należącemi do nich budowlami ubocznemi, podwórzami i placami, zajęte na zakłady przemysłowe, niepodlegające państwowemu podatkowi przemysłowemu,

c) budynki mieszkalne, zamieszkane przez właścicieli lub dzierżawców gospodarstw rolnych, ogrodniczych lub leśnych, ich rodziny i domowników oraz przez osoby, zatrudnione w gospodarstwie rolnem, ogrodniczem lub leśnem, albo w zakładzie przemysłowym, wymienionym pod b), na podstawie umowy o pracę.

(3) Za nieruchomości w rozumieniu dekretu niniejszego uważa się grunty, budynki i inne budowle.

Art. 2. Wolne są od podatku:

1) nieruchomości stanowiące własność Skarbu Państwa, z wyjątkiem nieruchomości, użytkowanych przez przedsiębiorstwa państwowe, będące odrębnemi osobami prawnemi, jeżeli te nieruchomości nie są zwolnione od podatku na mocy szczególnych aktów prawnych,

2) nieruchomości, stanowiące własność związków samorządowych i międzykomunalnych, instytucyj ubezpieczeń społecznych, prawnie uznanych związków i gmin wyznaniowych i ich instytucyj, zakładów opiekuńczych oraz instytucyj naukowych, oświatowych i dobroczynnych, je-

żeli te nieruchomości lub ich części nie przynoszą dochodu przez wynajęcie lub wydzierżawienie oraz gdy nie są zajęte przez przedsiębiorstwa wymienionych związków i instytucyj,

3) grunty pod drogami i placami, oddanemi do publicznego użytku,

4) grunty pod torami kolejowemi, należące do kolei samorządowych i prywatnych,

5) grunty niezabudowane, których rozporządzalność na cele budowlane jest ograniczona ustawami, nie pozwalającemi na natychmiastową ich zabudowę,

6) nieruchomości spowodu złego stanu niezamieszkane ani też nieużytkowane w inny sposób,

7) nieruchomości, zajęte na szpitale (art. 3 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. — Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 382),

8) nieruchomości, zajęte na gorzelnie rolnicze,

9) nieruchomości, wymienione w art. 1 ust. (1) lit. B pkt. 2), jeżeli składają się najwyżej z czterech izb,

10) budynki, wraz z należącemi do nich budowlami ubocznemi, podwórzami i placami, dla których podstawa wymiaru nie przekracza 100 złotych w stosunku rocznym.

Art. 3. (1) Za oddzielną jednostkę podatkową uważa się:

a) w gminach miejskich nieruchomość, należącą do jednej osoby lub kilku osób w częściach ułamkowych, lecz nie przedzieloną ulicą, placem lub cudzą własnością,

b) w gminach wiejskich ogół przedmiotów podlegających podatkowi, należących do jednej osoby, lub kilku osób w częściach ułamkowych, a położonych na obszarze tej samej gromady, bądź na obszarze tej samej gminy, obejmującej jedną miejscowość (art. 15 ustawy z dnia 23 marca 1933 r. — Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294).

(2) Grunt, na którym stoi budynek oraz podwórze przynależne do budynku, stanowią wraz z budynkiem jedną jednostkę podatkową nawet gdy budynek został wzniesiony na cudzym gruncie.

Art. 4. (1) Obowiązek podatkowy powstaje w pierwszym dniu miesiąca kalendarzowego, następującego bezpośrednio po zajściu okoliczności faktycznych na skutek których nieruchomość bądź stała się przedmiotem podatku, bądź utraciła warunki uwolnienia od podatku.

(2) Jeżeli należność podatkowa zależy od istnienia budynku, obowiązek podatkowy powstaje w pierwszym dniu miesiąca kalendarzowego, następującego bezpośrednio po tym miesiącu, w którym budowa została ukończona, bądź też w którym rozpoczęto chociażby częściowo używanie budynku przed jego wykończeniem.

(3) W miejscowościach, które uzyskały ustrój gminy miejskiej, oraz w miejscowościach, które w całości lub w części, po wyłączeniu z gminy wiejskiej, zostały przyłączone do gminy miejskiej — obowiązek opłacania podatku według art. 1 ust. (1) lit. A powstaje od początku roku, następującego bezpośrednio po roku, w którym został ogłoszony w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej odpowiedni akt prawny.

(4) W miejscowościach, które utraciły ustrój gminy miejskiej, oraz w miejscowościach, które w całości lub w części, po wyłączeniu z gminy miejskiej, zostały przyłączone do gminy wiejskiej — obowiązek opłacania podatku według art. 1 ust. (1) lit. B powstaje od początku roku, następującego bezpośrednio po roku, w którym został ogłoszony w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej odpowiedni akt prawny.

(5) W razie wzniesienia budynku na cudzym gruncie — obowiązek podatkowy właściciela budynku powstaje zgodnie z ust. (2) i obejmuje także grunt.

Art. 5. (1) Obowiązek podatkowy wygasa z końcem miesiąca kalendarzowego, w którym nieruchomość utraciła cechy, uzasadniające obowiązek podatkowy w myśl art. 1, bądź uzyskała warunki uwolnienia od podatku, przewidziane w art. 2.

(2) W przypadku, określonym w art. 4 ust. (5), obowiązek podatkowy właściciela gruntu wygasa z chwilą powstania obowiązku podatkowego właściciela budynku.

Art. 6. (1) Rokiem podatkowym jest rok kalendarzowy.

(2) Podstawę wymiaru podatku na rok podatkowy stanowi czynsz z tytułu najmu lub czynsz dzierżawny, należny za rok poprzedzający rok podatkowy.

(3) Dla nieruchomości lub ich części, nieoddanych w najem albo w dzierżawę, w szczególności dla oddanych bezpłatnie do używania lub użytkowania, za podstawę wymiaru przyjmuje się wartość czynszową, ustaloną w wysokości czynszu, jakiby został uzyskany w razie wynajęcia.

(4) Dla nieruchomości niewynajmowanych lub niewydzierżawianych, dla których nie można ustalić podstawy wymiaru według ust. (2) i (3), za podstawę wymiaru przyjmuje się:

a) dla budynków wraz z należącemi do nich budowlami ubocznemi, podwórzami i placami — 5% ich wartości obiegowej,

b) dla innych gruntów niezabudowanych — 3% ich wartości obiegowej.

(5) Przy ustalaniu wartości obiegowej budynków fabrycznych nie dolicza się wartości maszyn i urządzeń technicznych, stanowiących przynależność tych budynków.

(6) Wartość obiegową ustala się na podstawie cen, opłaconych w roku poprzedzającym rok podatkowy za takie same lub podobne nieruchomości, znajdujące się w analogicznych warunkach. W przedsiębiorstwach, prowadzących prawidłowe księgi handlowe, jako wartość obiegową można przyjąć, za zgodą płatnika, wartość ujawnioną w bilansie za ostatni okres operacyjny, poprzedzający rok podatkowy.

Art. 7. Podatek wynosi:

a) od podstawy wymiaru, nieprzekraczającej 1.000 złotych — 8% podstawy wymiaru,

b) od wyższej podstawy wymiaru — 12% podstawy wymiaru.

Art. 8. Podatek za każdy rok podatkowy płatny jest w dwóch równych ratach do dnia 30 czerwca i do dnia 30 listopada.

Art. 9. Dodatek na rzecz związków samorządu terytorjalnego oblicza się w stosunku do 7% podstawy wymiaru.

Art. 10. Dla nieruchomości, zawierających lokale, objęte art. 1 ust. (1) i art. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 504), za podstawę wymiaru podatku na rok podatkowy 1936 przyjmuje się w stosunku do tych lokali komorne (wartość czynszową) w wysokości dwunastokrotnego komornego (wartości czynszowej) z miesiąca grudnia 1935 r.

Art. 11. Płatnikom, którzy w roku poprzedzającym rok podatkowy ponieśli co najmniej 10% ubytku w przychodzie, wskutek zaległości komornego, przypadających od lokatorów, o których mowa w art. 23 ustawy o ochronie lokatorów w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 504) — władze skarbowe umorzą na indywidualne podania odpowiednią część wymierzonego podatku, proporcjonalnie do wspomnianego ubytku w przychodzie.

Art. 12. (1) Wymiary dodatkowe państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich za czas do 1935 r. włącznie dokonywane będą według przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. o wymiarze i poborze państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 717) z zastosowaniem stawki wskazanej w art. 7 dekretu niniejszego.

(2) Istniejące w dniu wejścia w życie dekretu niniejszego zaległości w państwowym podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich wraz z dodatkami, pobieranemi na mocy ustawy z dnia 17 grudnia 1931 r. o kryzysowym dodatku do państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 878) i ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o poborze 10% dodatku do opłat stemplowych i podatków pośrednich oraz 15% dodatku do podatków bezpośrednich i podatku spadkowego i od darowizn (Dz. U. R. P. Nr. 2, poz. 127), oraz zaległości z tytułu nadzwyczajnej daniny majątkowej, pobieranej na podstawie ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o nadzwyczajnej daninie majątkowej (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 248) od płatników podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich — łączy się w jedną ogólną sumę.

Art. 13. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 14. (1) Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia na całym obszarze Państwa z wyjątkiem województwa śląskiego i stosuje się do wymiaru podatku od nieruchomości począwszy od roku podatkowego 1936.

(2) Jednocześnie uchyla się:

a) rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. o wymiarze i poborze państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 717).

b) ustawę z dnia 17 grudnia 1931 r. o kryzysowym dodatku do państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 878),

c) moc obowiązującą ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o nadzwyczajnej daninie majątkowej (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 248), o ile dotyczy poboru w r. 1936 i 1937 nadzwyczajnej daniny majątkowej od płatników państwowego podatku od nieruchomości.

(3) W art. 2 ust. (1) ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o poborze 10% dodatku do opłat stemplowych i podatków pośrednich oraz 15% dodatku do podatków bezpośrednich i podatku spadkowego i od darowizn (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 127) wyrazy: „od placów budowlanych" zastępuje się wyrazami: „od podatku od nieruchomości".

Poz. 15. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. w sprawie zmiany niektórych przepisów, dotyczących państwowego podatku przemysłowego i opłat stemplowych *).

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1. W ustawie z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 716) wprowadza się zmiany następujące.

9) art. 42 otrzymuje brzmienie:

„Związki samorządu terytorjalnego otrzymują udział w państwowym podatku przemysłowym od obrotu w wysokości 17% wpływów z tego podatku.

Nadto związkom samorządowym przysługuje prawo pobierania od wszystkich przedsiębiorstw i zajęć dodatku do wysokości 30% pobieranej na rzecz Skarbu Państwa ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych.

Wpływy z odsetek, pobranych od zaległości w państwowym podatku przemysłowym, przypadają w całości na rzecz Skarbu Państwa.".

---

*) W wyjątkach.

Art. 2. W art. 2 w ust. (1) ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o poborze 10% dodatku do opłat stemplowych i podatków pośrednich oraz 15% dodatku do podatków bezpośrednich oraz spadkowego i od darowizn (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 127), zmienionej dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 518), wyrazy: „do kryzysowego dodatku do państwowego podatku dochodowego" zastępuje się wyrazami: „przemysłowego od obrotu".

Art. 4. W ustawie z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 106, poz. 884), zmienionej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 846) oraz dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 544), wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 8:

a) ustęp 1) otrzymuje brzmienie:

„Podatek komunalny od przemysłu i handlu może być pobierany tylko w postaci udziału we wpływach z państwowego podatku przemysłowego, pobieranego w formie podatku od obrotu, oraz dodatku do tego podatku, pobieranego w formie świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych. Wysokość udziału oraz dodatku określa ustawa o państwowym podatku przemysłowym.";

b) ustęp 2) otrzymuje brzmienie:

„Wpływy z udziału i dodatku (ustęp 1), z zastrzeżeniem 10% dla samorządu wojewódzkiego (art. 22), przypadają:

a) gminom miejskim — co do podatku od przedsiębiorstw i zajęć, wykonywanych na obszarze tych gmin,

b) powiatowym związkom komunalnym — co do podatku od przedsiębiorstw i zajęć, wykonywanych poza obszarem gmin miejskich. Powiatowe związki komunalne obowiązane są jednak tym gminom wiejskim, na których obszarze wymienione wyżej przedsiębiorstwa i zajęcia są wykonywane, wypłacić połowę sumy, otrzymanej tytułem udziału i dodatku w podatku od tych przedsiębiorstw i zajęć, w ciągu dni 14 po otrzymaniu udziału i dodatku.";

c) w ustępie 3) wyrazy: „Dodatki komunalne do scalonego podatku przemysłowego, przypadające w wysokości 25% podatku państwowego, poczynając od dnia 1 grudnia 1935 r.", zastępuje się wyrazami: „Wpływy z udziału komunalnego w scalonym podatku przemysłowym";

2) art. 22 otrzymuje brzmienie:

„1) Samorząd wojewódzki otrzymuje 10% wpływów związków samorządowych z dodatków komunalnych do państwowego podatku od nieruchomości (art. 6) oraz 10% wpływów z udziału związków samorządowych w państwowym podatku przemysłowym i z dodatku do tego podatku (art. 8).

2) Ponadto samorządowi wojewódzkiemu przysługiwać będzie uprawnienie do korzystania z wpływów z dodatków komunalnych do państwowego podatku gruntowego w tych granicach, w jakich określi to prawo Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych na podstawie art. 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o obniżeniu obciążenia daninami komunalnemi i o innych zmianach w finansach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 544).";

3) w art. 58 ustęp 2) otrzymuje brzmienie:

„W tych samych terminach wypłaca się związkom samorządowym przypadające im sumy z udziałów w państwowych podatkach: dochodowym i przemysłowym.".

Art. 7. (1) Wykonanie dekretu niniejszego porucza się: Ministrowi Skarbu co do art. 1 — 3 i art. 6, Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu co do art. 4, oraz Ministrowi Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu co do art. 5.

(2) Upoważnia się właściwych Ministrów do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitych tekstów ustaw i rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej, zmienionych dekretem niniejszym, z zastosowaniem nowej numeracji artykułów, paragrafów i ustępów oraz z uwzględnieniem przepisów, wydanych do dnia ogłoszenia jednolitych tekstów.

Art. 8. (1) Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Jednocześnie traci moc rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o poborze 10% dodatku do państwowego podatku gruntowego i przemysłowego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 612).

Poz. 16. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o przedsiębiorstwach zbierania i udzielania informacyj o stosunkach gospodarczych.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1. Przedsiębiorstwa zajmujące się zbieraniem i udzielaniem informacyj o stosunkach gospodarczych (biura informacyjne) wolno prowadzić dopiero po uzyskaniu koncesji.

Art. 2. (1) Koncesji udziela według swobodnego uznania Minister Przemysłu i Handlu.

(2) Koncesji nie można udzielić osobie fizycznej, nie posiadającej obywatelstwa polskiego, oraz osobie prawnej, mającej siedzibę zagranicą.

Art. 3. (1) Koncesje są imienne i nie mogą być odstępowane.

(2) Koncesja gaśnie z chwilą śmierci osoby fizycznej lub likwidacji osoby prawnej.

(3) Minister Przemysłu i Handlu odbierze koncesję, jeżeli koncesjonarjusza skazano prawomocnym wyrokiem za występek przeciw bezpie-

czeństwu Państwa albo popełniony z chęci zysku, bądź za zbrodnię.

(4) Minister Przemysłu i Handlu może odebrać koncesję:

1) jeżeli przedsiębiorstwo nie zostanie uruchomione w ciągu sześciu miesięcy od udzielenia koncesji;

2) w razie naruszenia warunków koncesji;

3) jeżeli to będzie konieczne ze względu na interes publiczny lub bezpieczeństwo Państwa.

Art. 4. Przepisy, określające warunki udzielania koncesyj, nie wyłączając składania kaucji i jej wysokości, zakres działania przedsiębiorstwa oraz prawa i obowiązki koncesjonarjusza, wyda w drodze rozporządzenia Minister Przemysłu i Handlu.

Art. 5. Kto trudni się zawodem zbierania i udzielania informacyj o stosunkach gospodarczych, nie posiadając wymaganych do tego uprawnień, podlega karze więzienia do lat 2 lub aresztu do lat 2.

Art. 6. Kto będąc właścicielem, zarządcą lub pracownikiem biura informacyjnego narusza przepisy dekretu niniejszego lub rozporządzeń wydanych na jego podstawie — podlega, jeżeli za czyn ten nie grozi kara surowsza z mocy innych przepisów, w drodze administracyjnej karze grzywny do 3.000 zł albo karze aresztu do 3 miesięcy, lub obu tym karom łącznie.

Art. 7. Przedsiębiorstwa zajmujące się zbieraniem i udzielaniem informacyj o stosunkacah gospodarczych, a istniejące w chwili wejścia w życie dekretu niniejszego, mogą działać na podstawie i w ramach dotychczasowych uprawnień tylko przez jeden rok od dnia ogłoszenia tego dekretu.

Art. 8. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Przemysłu i Handlu.

Art. 9. (1) Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Jednocześnie w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468), zmienionem ustawą z dnia 10 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 350) skreśla się:

1) w art. 8 punkt 9,
2) w art. 41 w ust. 1 cyfrę „9",
3) w art. 41a ustęp 2,
4) w art. 126 ustęp 2,
5) w art. 132 w ust. 2 w pkt. 3 cyfrę „9".

Poz. 17. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o zmianie ustawy z dnia 18 marca 1932 r. w sprawie regulowania stosunków w przemyśle naftowym.

Poz. 18. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o zmianie ustawy z dnia 2 lipca 1900 r. o wychowaniu zapobiegawczem nieletnich.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1. W § 15 ustawy z dnia 2 lipca 1900 r. o wychowaniu zapobiegawczem nieletnich (Zb. u. pr. str. 264) ustęp drugi otrzymuje brzmienie następujące:

„Poznański i pomorski wojewódzkie związki komunalne otrzymują ze Skarbu Państwa na pokrycie kosztów, które mają ponieść w myśl ust. 1. zasiłek w kwocie ryczałtowej, przewidywany corocznie w budżecie państwowym.".

Art. 2. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Sprawiedliwości i Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1936 r.

Poz. 19. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o zmianie przepisów o kosztach sądowych.

Poz. 20. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 grudnia 1927 r. o likwidacji stosunków z weksli, do których mają zastosowanie przepisy kodeksu handlowego z 1808 r.

Poz. 21. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o własności lokali.

Poz. 22. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o ochronie interesów Państwa Polskiego i jego obywateli w stosunkach międzynarodowych.

Poz. 23. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o ulgach w spłacie zobowiązań spółdzielni rolniczych i ich central.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Spółdzielnie rolnicze i ich centrale handlowe bez względu na formę prawną tych central, — których stan gospodarczy uzasadnia konieczność uporządkowania ich zadłużenia, mogą być poddane postępowaniu układowemu z wierzycielami. Przepis ten nie dotyczy rolniczych spółdzielni kredytowych i ich central.

(2) Charakter spółdzielni i ich central, uzasadniający możność zastosowania postępowania układowego, ustala Minister Skarbu.

Art. 2. (1) Do orzekania w sprawach postępowania układowego powołany jest wojewódz-

ki urząd rozjemczy do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich.

(2) Zespół orzekający składa się z przewodniczącego lub jego zastępcy oraz czterech członków:

1) dwóch ławników, będących delegatami Ministra Skarbu,

2) jednego ławnika, będącego delegatem Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych,

3) jednego ławnika spośród innych członków urzędu rozjemczego, reprezentujących kredyt zorganizowany.

Art. 3. (1) Otwarcie postępowania układowego może nastąpić:

1) na wniosek spółdzielni lub centrali,

2) na wniosek wierzyciela spółdzielni lub centrali,

3) na wniosek poręczyciela lub współzobowiązanego ze spółdzielnią lub centralą.

(2) Wniosek o otwarcie postępowania układowego można złożyć tylko w okresie do dnia 31 grudnia 1936 r.

Art. 4. (1) Projekt układu może przewidywać:

1) odroczenie terminów płatności lub rozłożenie sumy długu na raty na okres do lat 14,

2) zmniejszenie sumy długu i jego oprocentowania,

3) częściowe lub całkowite zwolnienie z odpowiedzialności poręczycieli lub innych osób współzobowiązanych ze spółdzielnią lub centralą,

4) wskazanie czy i w jaki sposób wykonanie zobowiązań, objętych układem, ma być zabezpieczone.

(2) Układ może przewidywać różne warunki dla poszczególnych kategoryj wierzytelności w zależności od stopnia ich zabezpieczenia, przyczem sumy mieszczące się w pierwszej połowie szacunku nieruchomości można obniżyć w stopniu niższym, niż zabezpieczone na dalszych miejscach hipotecznych.

(3) Bez zgody zainteresowanych wierzycieli nie można obniżyć należności publiczno-prawnych i należności z tytułu umowy o pracę.

Art. 5. Ulgi, dotyczące zobowiązań spółdzielni i ich central, wynikające z układu, rozciągają się również na poręczycieli i innych współzobowiązanych.

Art. 6. Rada Ministrów ustali w drodze rozporządzenia szczegółowe zasady postępowania układowego, a w szczególności warunki i tryb postępowania, wierzytelności wyłączone z postępowania układowego, koszty postępowania, zasady nadzoru nad działalnością urzędów rozjemczych, stosunek przepisów dekretu niniejszego do innych przepisów, normujących zagadnienia, objęte dekretem niniejszym.

Art. 7. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrom: Skarbu, Sprawiedliwości oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 8. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 24. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o czasowem obniżeniu składek za ubezpieczenie emerytalne robotników i pracowników umysłowych oraz za ubezpieczenie od wypadków i chorób zawodowych.

Poz. 25. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o zmianie art. 36 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia.

Poz. 26. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 14 stycznia 1936 r. w sprawie zmiany rozporządzenia o wykonaniu Ordynacji Podatkowej.

z 17 stycznia Nr. 4 Rok 1936

Poz. 27. Ustawa z dnia 4 stycznia 1936 r. o utworzeniu Muzeum Józefa Piłsudskiego w Belwederze.

Poz. 28. Ustawa z dnia 4 stycznia 1936 r. o dodatkowych kredytach na rok 1934/35.

Poz. 29. Ustawa z dnia 4 stycznia 1936 r. o dodatkowych kredytach na rok 1935/36.

Poz. 30. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 19 grudnia 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu i Sprawiedliwości o wyznaczaniu terminów licytacyj majątków nieruchomych w sprawach egzekucyjnych, toczących się według przepisów ustawy postępowania cywilnego z 1864 r.

Poz. 31. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 grudnia 1935 r. o zmianie niektórych dróg celnych na przejścia graniczne.

Poz. 32. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 31 grudnia 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych o zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych.

Poz. 33. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 31 grudnia 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych o ustaleniu ogólnego kontyngentu odpędu na trzechlecie 1936/37, 1937/38 i 1938/39 dla gorzelni rolniczych oraz podziale tego kontyngentu na poszczególne województwa.

Poz. 34. Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 14 stycznia 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o tymczasowej zmianie „Regulaminu przewozu przesyłek towarowych na kolejach żelaznych".

Poz. 35. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 stycznia 1936 r. o ustaleniu liczby i siedzib sędziów śledczych w okręgu Sądu Okręgowego w Poznaniu.

Poz. 36. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 stycznia 1936 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 grudnia 1932 r. o postępowaniu przy opisie i oszacowaniu nieruchomości.

Poz. 37. Oświadczenie rządowe z dnia 9 listopada 1935 r. w sprawie złożenia przez Rząd Unji Południowo-Afrykańskiej deklaracji o rozciągnięciu na terytorjum mandatowe Południowo-Zachodniej Afryki konwencji międzynarodowej dotyczącej ruchu samochodowego z dnia 24 kwietnia 1926 r.

Poz. 38. Oświadczenie rządowe z dnia 14 listopada 1935 r. w sprawie złożenia przez Austrję dokumentu ratyfikacyjnego konwencji, dotyczącej wskazywania wagi na ciężkich przesyłkach, przewożonych na statkach z dnia 21 czerwca 1929 r.

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

z 20 stycznia Nr. 15 Rok 1936

Poz. 24. Obwieszczenie Urzędu Długów Państwa z dnia 8 stycznia 1936 r. w sprawie umorzenia obligacyj 5% konwersyjnej pożyczki kolejowej.

z 21 stycznia Nr. 16 Rok 1936

Poz. 25. Okólnik T. 2 Ministerstwa Skarbu z dnia 8 stycznia 1936 r. L. D. IV. 10/2/36 w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1005 taryfy celnej).

z 22 stycznia Nr. 17 Rok 1936

Poz. 26. Okólnik T. 1. Ministerstwa Skarbu z dnia 8 stycznia 1936 r. L. D. IV. 50/2/36 r. w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 946 tar. cel.).

Poz. 27. Obwieszczenie Ministerstwa Komunikacji Nr. L.-IV/915/17/35 z dnia 4 grudnia 1935 r. w sprawie czasowego zamknięcia do użytku publicznego lotniska w Łodzi.

z 23 stycznia Nr. 18 Rok 1936

Poz. 28. Zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 grudnia 1935 r. o ustanowieniu Komisji Lekarskiej dla pracowników monopolów państwowych oraz ustaleniu trybu postępowania tej Komisji.

z 24 stycznia Nr. 19 Rok 1936

Poz. 29. Okólnik Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 52/3/36 z dnia 15 stycznia 1936 r. w sprawie uzupełnienia wykazu księgarń, które mogą otrzymywać niektóre artykuły księgarskie bez świadectw rozrachunkowych.

z 25 stycznia Nr. 20 Rok 1936

Poz. 30. Obwieszczenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 13 stycznia 1936 r. w sprawie zmian w składzie Brackiego Sądu Rozjemczego w Katowicach.

Poz. 31. Okólnik T. 3 Ministerstwa Skarbu z dnia 15 stycznia 1936 r. L. D. IV. 623/2/36 r. w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1120 p. 4).

z 27 stycznia Nr. 21 Rok 1936

Poz. 32. Zarządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 17 stycznia 1936 r. w sprawie powołania Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej dla ustalenia warunków pracy i płacy robotników rolnych na obszarze województw: wileńskiego i nowogródzkiego na rok służbowy 1936/37.

IV. Orzecznictwo.

Przedruki ze „Zbioru Wyroków N.T.A." dział A rocznik XII rok 1934.

Nr. 751A.

Uszkodzenie zdrowia, czy okaleczenie tylko wówczas traktowane być może jako doznane w rozumieniu art. 2 ustawy inwalidzkiej z 18 marca 1921 poz. 195 Dz. Ust. na skutek służby wojskowej gdy pozostaje ono w związku przyczynowym bądź z wojskowemi czynnościami służbowemi, bądź z obowiązkami, wypływającemi z tej służby, bądź wreszcie z tą sferą życia żołnierza, która unormowana jest specjalnemi, wiążącemi go przepisami. (Teza).

(Wyrok z 19 kwietnia 1934 l. rej. 5742/31).

Nr. 754A.

Z art. 82 rozporządzenia o postępowaniu administracyjnem (poz. 341/1928 Dz. Ust.) wynika, że zasada, iż od każdej decyzji głównej, wydanej w I instancji, służy prawo odwołania, obowiązuje tylko o tyle, o ile poszczególna ustawa, wydana po dniu 14 września 1923 r., nie stanowi inaczej. (Teza).

(Wyrok z 26 kwietnia 1934 l. rej. 5396/32).

Nr. 756A.

Osoba, korzystająca ze wsparcia gminnego z tytułu publicznej opieki społecznej, nie może być uznana za zaopatrzoną w rozumieniu art. 20 ustawy inwalidzkiej z 18 marca 1921 poz. 195 Dz. Ust. (Teza).

(Wyrok z 27 kwietnia 1934 l. rej. 2649/32).

Nr. 765A.

Postanowienia o doręczeniu, zawarte w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej o postępowa-

niu administracyjnem z 22 marca 1928 poz. 341 Dz. Ust., nie mają zastosowania do doręczeń decyzji Zakładu Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych. (Teza).

(Wyrok z 18 maja 1934 l. rej. 8475/32).

Nr. 767A.

Ustawa o zaopatrzeniu inwalidów wojennych z 18 marca 1921 poz. 195 Dz. Ust., przyznając w art. 14 rentę wdowią wysokości 50% renty zasadniczej z dodatkiem kwalifikacyjnym m. in. także wdowie, zajętej wychowaniem małoletnich dzieci, ma na myśli małoletnie dzieci w pojęciu prawa cywilnego. (Teza).

(Wyrok z 22 maja 1934 l. rej. 9860/32).

Nr. 769A.

Przepis, zawarty w ostatnim ustępie art. 7 ustawy uposażeniowej z 9 października 1923 poz. 924 Dz. Ust., nie ma zastosowania przy awansach na stanowiska, zaliczone do jednej i tej samej grupy uposażeń. (Teza).

(Wyrok z 28 maja 1934 l. rej. 6080/33).

Nr. 776A.

Uszkodzenia zdrowia, doznane przez funkcjonarjusza państwowego w czasie i z powodu odbywania przez niego bądź obowiązkowej służby wojskowej, bądź służby wojennej z mobilizacji, uzasadniające roszczenia do zaopatrzenia inwalidzkiego, nie mogą być podstawą do dochodzenia z tego tytułu roszczeń, opartych na przepisach art. 12 i art. 9 p. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych z 11 grudnia 1923 poz. 46/1924 Dz. Ust., przewidującego doliczenie lat do wysługi emerytalnej zależnie od stopnia utraty zdolności do zarobkowania. (Teza).

(Wyrok z 14 czerwca 1934 r. l. 6461/31).

Nr. 778A.

Umowa prywatno-prawna może stanowić specjalny tytuł prawny w rozumieniu art. 252 ust. 1 ustawy wodnej z 19 września 1922 poz. 574/1928 Dz. Ust., o ile dotyczy ona nabycia uprawnień wodnych, wyszczególnionych w tym przepisie, na wodach niespławnych w b. zaborze rosyjskim. przyczem obojętne jest, czy nabyte uprawnienia przysługiwały pozbywcy z mocy ogólnej normy prawnej, czy też na zasadzie szczególnego tytułu prawnego, jeżeli tylko dla nabywcy zawarta umowa stanowi szczególny tytuł prawny tych uprawnień wodnych. (Teza).

(Wyrok z 19 czerwca 1934 l. rej. 2178/33).

Nr. 779A.

Art. 8 ust. 2 ustawy śląskiej o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych z 14 kwietnia 1924 poz. 47 Dz. Ust. Śl. uchylony został artykułem 6 ustawy z 9 lipca 1924 poz. 670 Dz. Ust. z mocą obowiązującą, począwszy od roku podatkowego 1924. (Teza).

(Wyrok z 25 czerwca/3 lipca 1934, l. rej. 2515/33).

Nr. 780A.

Rygory art. 24 p. 1 i ust. ostatniego ustawy emerytalnej z 11 grudnia 1923 poz. 46/1924 Dz. Ust., dotyczące ograniczenia prawa do pobierania zaopatrzenia emerytalnego z powodu przebywania po za granicami Państwa, mają zastosowanie także w toku postępowania emerytalnego przed wydaniem przez władzę dekretu emerytalnego. (Teza).

(Wyrok z 26 czerwca 1934, l. rej. 6543/31).

Nr. 782A.

1) Katoliccy duszpasterze, jako prowadzący księgi metrykalne na terenie województw b. Galicji, pozostają jako tacy w stosunku zależności służbowej do władz administracji ogólnej, są przeto obowiązani stosować się do wskazówek i zarządzeń tych władz w powyższym zakresie działania.

2) W razie zaś niezastosowania się do takich wskazówek lub zarządzeń władze administracji ogólnej są uprawnione do stosowania przeciwko winnym środków przymusowych, przewidzianych w art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o postępowaniu przymusowem w administracji z 22 marca 1928 poz. 342 Dz. Ust. (Teza).

(Wyrok z 28 czerwca 1934 l. rej. 8182/31).

D. Komunikaty.

Kompetencje Konsulatu Panamy w Gdańsku.

Poselstwo Republiki Panamskiej w Berlinie w nocie swej z dnia 7 grudnia 1935 r. powiadomiło Ministerstwo Spraw Zagranicznych, że kompetencja terytorjalna konsulatu Honorowego Panamy w Gdańsku (Konsul Karol Steinbruck, Grosse Allee 27) została rozszerzona na okrąg m. Gdyni i powiatu Morskiego.

Druk. Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.